

40

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 25 stycznia 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie niektórych opłat oraz bonifikat stosowanych w nasiennictwie.

Na podstawie art. 16 ust. 2, art. 30 ust. 2, art. 42 ust. 5 i art. 71 pkt 3 ustawy z dnia 10 października 1987 r. o nasiennictwie (Dz. U. Nr 31, poz. 166, z 1989 r. Nr 6, poz. 33 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 89, poz. 517) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 22 lutego 1990 r. w sprawie niektórych opłat oraz bonifikat stosowanych w nasiennictwie (Dz. U. Nr 11, poz. 72 i Nr 56, poz. 334) w wyjaśnieniach dotyczących grup roślin uprawnych wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w zakresie III grupy roślin:
 - a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) gruszę (podkładki), pigwę (podkładki), rodzaj śliwa — Prunus L. (podkładki),”
 - b) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) pieczarki,”
- 2) w zakresie V grupy roślin pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) aronię, borówkę, porzeczkę złotą (podkładki), winorośl, poziomkę,”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej: *G. Janowski*

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 25 stycznia 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie premii autorskich, hodowlanych i pomocniczych oraz opłat hodowlanych.

Na podstawie art. 37 i 55 ustawy z dnia 10 października 1987 r. o nasiennictwie (Dz. U. Nr 31, poz. 166, z 1989 r. Nr 6, poz. 33 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 89, poz. 517) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 17 grudnia 1990 r. w sprawie premii autorskich, hodowlanych i pomocniczych oraz opłat hodowlanych (Dz. U. Nr 90, poz. 532 i z 1992 r. Nr 26, poz. 116) w tabeli kwot zaliczki premii autorskiej i pomocniczej premii za wytworzenie krajowej odmiany oryginalnej wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w lp. 3 w kolumnie 2:
 - a) lit. d) otrzymuje brzmienie:
„d) grusza (podkładki), pigwa (podkładki), rodzaj śliwa — Prunus L. (podkładki),”
 - b) dodaje się lit. f) w brzmieniu:
„f) pieczarki,”
- 2) w lp. 5 w kolumnie 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:
„d) aronia, borówka, porzeczkę złotą (podkładki), winorośl, poziomka,”
- 3) w lp. 6 w kolumnie 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:
„d) brzoskwinia, leszczyna, morela, orzech włoski.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej: *G. Janowski*

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 22 stycznia 1993 r.

w sprawie szczegółowych zasad przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego, ratownictwa technicznego, chemicznego i ekologicznego oraz warunków, którym powinny odpowiadać drogi pożarowe.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 81, poz. 351) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przeciwpożarowe zaopatrzenie wodne

§ 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie przy budowie, rozbudowie, modernizacji, remontach kapitalnych

i eksploatacji obiektów budowlanych oraz urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę w miastach, wsiach i innych jednostkach osadniczych oraz w zakładach pracy.

§ 2. 1. Woda do celów przeciwpożarowych w miastach, wsiach i innych jednostkach osadniczych powinna być dostępna przez urządzenia służące do zaopatrywania w nią ludności.

2. W miastach, wsiach i innych jednostkach osadniczych, w których woda przeznaczona dla ludności nie

wystarcza do celów przeciwpożarowych, powinny być wybudowane studnie o wydajności minimum 15 dm³/s lub zbiorniki przeciwpożarowe o odpowiedniej pojemności.

§ 3. 1. Woda do celów przeciwpożarowych w zakładach pracy powinna być dostępna przez urządzenia do jej dostarczania do celów sanitarnych i technologicznych lub z innych zasobów wodnych służących do tego celu.

2. Zakłady pracy położone w granicach jednostek osadniczych mogą być zaopatrywane w wodę do celów przeciwpożarowych z urządzeń do dostarczania wody dla tych jednostek.

§ 4. 1. W wypadku gdy ilość wody dostarczonej z jednostki osadniczej do celów przeciwpożarowych w zakładzie pracy jest niewystarczająca, należy wybudować przeciwpożarowe zbiorniki wodne o wymaganej pojemności lub dostosować inne istniejące źródła wody do warunków poboru przez jednostki straży pożarnych, jeżeli ich odległość nie jest większa niż 500 m od granic zakładu pracy.

2. W razie braku źródła wody, o którym mowa w ust. 1, właściwy miejscowo komendant rejonowy Państwowej Straży Pożarnej może wskazać dla zakładu inne źródło uzupełniania zasobów wody do celów przeciwpożarowych, do czasu wybudowania przeciwpożarowych zbiorników wodnych w zakładzie pracy.

§ 5. Na ciekach wodnych o stałym przepływie wody mniejszym niż 20 dm³/s, przy najniższym stanie wód, znajdujących się w odległości nie przekraczającej 500 m od skrajnej zabudowy jednostki osadniczej lub zakładu pracy, powinno się umieścić zastawki umożliwiające częściowe spiętrzenie wody oraz przystosować to miejsce do poboru wody dla celów przeciwpożarowych.

§ 6. Przystosowanie naturalnych i sztucznych zbiorników oraz studni do poboru wody dla celów przeciwpożarowych polega na:

- 1) wykonaniu studzienek ssawnych lub innych urządzeń umożliwiających pobór wody, zabezpieczonych przed zamulaniem i zamarzaniem,
- 2) zapewnieniu możliwości pobierania wody z głębokości nie więcej niż 6 m, licząc od osi pompy,
- 3) zapewnieniu utwardzonego dojazdu dla samochodów pożarniczych i placu manewrowego o parametrach wymienionych w § 11.

§ 7. Zasady wyposażenia jednostek osadniczych, zakładu pracy i obiektów w instalacje i urządzenia przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego, obliczania zapotrzebowania wody do celów przeciwpożarowych oraz wymagania dotyczące projektowania i budowy sieci wodociągowych oraz zbiorników przeciwpożarowych określają odrębne przepisy i Polskie Normy.

Rozdział 2

Ratownictwo techniczne, chemiczne i ekologiczne

§ 8. 1. Na ratownictwo techniczne, chemiczne i ekologiczne wykonywane przez jednostki ochrony przeciwpożarowej składają się przedsięwzięcia organizacyjne i środki podejmowane dla rozpoznawania, prognozowania i likwidacji klęsk żywiołowych oraz innych miejscowych zagrożeń, w celu ratowania życia, zdrowia, mienia lub środowiska, dostosowane do rodzaju i rozmiarów zagrożenia.

2. Udział w ratownictwie, o którym mowa w ust. 1, w transporcie morskim i lotniczym odbywa się według zasad określonych w odrębnych przepisach.

3. Udział w ratownictwie, o którym mowa w ust. 1, jednostek innych niż jednostki ochrony przeciwpożarowej odbywa się według zasad określonych w odrębnych przepisach.

4. Działania, o których mowa w ust. 1, wykonują jednostki ochrony przeciwpożarowej, z wyłączeniem związku ochotniczych straży pożarnych, a także inne podmioty ratownicze włączone do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

§ 9. 1. Właściciel, zarządca, użytkownik budynku lub innego obiektu albo terenu po przeprowadzeniu rozpoznania i prognozy występujących zagrożeń ustali sposób postępowania na wypadek zagrożenia pożarowego i innego miejscowego zagrożenia, który uzgodni z właściwym miejscowo komendantem rejonowym Państwowej Straży Pożarnej.

2. Obowiązek przewidziany w ust. 1 w odniesieniu do transportu lotniczego i morskiego jest realizowany w formie planów ratownictwa, sporządzonych z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych.

§ 10. 1. Właściwy miejscowo komendant rejonowy Państwowej Straży Pożarnej opracowuje plany działań ratowniczych, uwzględniające siły i środki będące w dyspozycji komendy rejonowej Państwowej Straży Pożarnej, innych jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz służb ratowniczych nie będących jednostkami ochrony przeciwpożarowej i podmiotów gospodarczych.

2. Plany działań ratowniczych, o których mowa w ust. 1, należy uzgodnić z właściwymi organami gminy, z jednostkami ochrony przeciwpożarowej oraz innymi służbami nie będącymi jednostkami ochrony przeciwpożarowej, a także z podmiotami gospodarczymi przewidzianymi w planach działań ratowniczych.

Rozdział 3

Drogi pożarowe

§ 11. 1. Przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do dróg pożarowych istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia, nie odpowiadających jego przepisom, jeżeli zostały wykonane zgodnie z przepisami obowiązującymi w czasie ich budowy.

2. Drogi pożarowe o utwardzonej i odpowiednio wytrzymałej nawierzchni umożliwiającej dojazd o każdej porze roku powinny być doprowadzone do:

- 1) budynków zaliczonych do kategorii ZLI i ZLII zagrożenia ludzi,
- 2) budynków zaliczonych do kategorii ZLIII, ZLIV i ZLV zagrożenia ludzi, o wysokości powyżej 15 m lub 5 kondygnacji, a dla szkół, budynków zamieszkania zbiorowego, zakładów karnych oraz muzeów — o wysokości powyżej 3 kondygnacji,
- 3) budynków produkcyjno-magazynowych i usługowych, urządzeń technologicznych, placów składowych i wiat o powierzchni ponad 1000 m², w których występują materiały palne, z wyjątkiem obiektów o obciążeniu ogniowym nie przekraczającym 500 MJ/m²,
- 4) obiektów, w których występują pomieszczenia zagrożone wybuchem lub strefy zagrożenia wybuchem,

5) naturalnych i sztucznych zbiorników oraz ujęć wodnych służących celom przeciwpożarowym.

3. Drogi pożarowe powinny przebiegać:

- 1) równoległe do dłuższego boku budynku od strony wejść do klatek schodowych, jeżeli stosunek długości budynku do jego szerokości jest większy niż 2:1,
- 2) co najmniej z dwóch stron budynku, którego szerokość jest większa niż 60 m.

4. Dopuszcza się usytuowanie drogi pożarowej do budynku o wysokości przekraczającej 25 m nierównole-

gle do dłuższego z jego boków, z tym że:

- 1) drogi te należy sytuować od strony głównego wejścia do budynku,
- 2) odległość drogi od budynku powinna się mieścić w granicach 5—25 m,
- 3) odległość drogi od wejścia do dźwigu pożarowego nie może przekraczać 50 m.

Drogi pożarowe do budynku i urządzeń powinny odpowiadać wymaganiom określonym w poniższej tabeli, z zastrzeżeniem ust. 2:

Lp.	Położenie drogi (dojazdu)	Najmniejsza szerokość jezdni w metrach	Nośność utwardzonej jezdni oraz nacisk na oś samochodu (w kN)
1	W miastach, na terenach zakładów produkcyjnych oraz w magazynach	3,5	200 nacisk na oś — 100
2	Na terenach wiejskich jednostek osadniczych	3,0	100 nacisk na oś — 50

5. Minimalna szerokość dróg pożarowych do budynku na całej długości obiektu oraz na odcinku 10 m przed i poza budynkiem powinna wynosić 4 m. Nie należy na tym odcinku stosować stałych elementów zagospodarowania i zadrzewiania terenu w odległości mniejszej niż 0,5 m od krawędzi jezdni.

6. Droga pożarowa powinna umożliwić przejazd pojazdu bez zawracania. Drogę pożarową bez możliwości przejazdu należy zakończyć placem manewrowym o wymiarach co najmniej 20 × 20 m, objazdem pętlicowym lub innym rozwiązaniem równorzędnym.

7. Najmniejszy promień zewnętrznych łuków drogi pożarowej powinien wynosić co najmniej 11 m.

8. Na terenach gospodarstw rolnych, hodowlanych i leśnych, jako drogi pożarowe do budynków, stacji transformatorowych oraz innych urządzeń wymagających ochrony przeciwpożarowej, dopuszcza się drogi o nawierzchni utwardzonej lub drogi gruntowe o szerokości co najmniej 3 m.

§ 12. 1. Odległość drogi pożarowej od ścian poszczególnych rodzajów budynków oraz związanych z nimi urządzeń technologicznych, placów składowych i wiat przeznaczonych do składowania materiałów ustala się dla każdej drogi odrębnie, z uwzględnieniem wymogów ustalonych w ust. 2, w granicach określonych w tabeli:

Lp.	Rodzaje budynków, urządzeń technologicznych, placów składowych i wiat przeznaczonych do składowania materiałów	Odległość w metrach
1	Budynki i obiekty, o których mowa w § 11 ust. 2 pkt 3	5—25
2	Budynki zaliczone do kategorii zagrożenia ludzi, o wysokości do 25 m	5—10
3	Budynki zaliczone do kategorii zagrożenia ludzi, wyższe niż 25 m	5—25

2. Przy ustalaniu odległości drogi w wypadku, o którym mowa w ust. 1 lp. 1 tabeli, należy brać pod uwagę wielkość obciążenia ogniowego i stopień przeszklenia obiektu, w wypadku, o którym mowa w ust. 1 lp. 2 i 3 tabeli — uwzględniać przede wszystkim stopień przeszklenia obiektu, a ponadto inne istotne okoliczności dla ochrony przeciwpożarowej.

§ 13. 1. Przejazdy na dziedzińce i inne tereny obudowane powinny odpowiadać następującym warunkom:

- 1) wysokość przejazdu w świetle powinna wynosić co najmniej 4,2 m, a w budownictwie jednorodzinym 3,2 m,
- 2) szerokość przejazdu w świetle powinna wynosić co najmniej 3,6 m, w tym szerokość jezdni co najmniej 3 m,
- 3) odległość między przejazdami na jeden dziedziniec nie może być większa niż 150 m.

2. W przejazdach, których jezdnie są oddzielone od chodników słupami lub ścianami, jezdnie powinna mieć szerokość co najmniej 3,6 m.

3. Jeżeli przejazd jest wykorzystywany jako stałe przejście dla pieszych, powinien być w nim zapewniony chodnik o szerokości co najmniej 1 m.

§ 14. Wiadukty, estakady, przejścia i inne podobne urządzenia, usytuowane ponad drogami pożarowymi, powinny mieć prześwit o szerokości co najmniej 4,5 m i wysokość w świetle co najmniej 4,5 m.

§ 15. Na teren ogrodzony o powierzchni przekraczającej 5 ha, na którym znajdują się obiekty wyszczególnione w § 11 ust. 2 pkt 3, oraz na place targowe i wystawowe należy zapewnić co najmniej dwa wyjazdy odległe od siebie nie mniej niż 75 m.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Milczanowski*